

Un títol més per engrandir la bonica història del Girona d'hoquei patins

Però abans d'arribar al final, a la glòria d'un vestidor que no s'esperava fer-la tan grossa, cal anar al principi. A dissabte al matí, concretament. Quan el Girona estava contra les cordes. «Ens vam pressionar més del compte. Ens tremolava tot i vam fer els pitjors vint-i-cinc minuts de la temporada. Va ser estrany, perquè sabíem que no teníem res a perdre; ens havíem guanyat ser allà per mèrits propis, però va haver-hi un moment en què vam tocar fons. Sí, vam tocar fons. Però el Palau no va tancar el partit, nosaltres ens vam

aixecar i tot va canviar», resumeix Bou, que va comprovar la primera dosi de caràcter de les seves jugadores, que van igualar dos cops el marcador mitjançant dos gols d'Anna Gràcia i es van imposar en una tensa tanda de penals. «En cap moment no hem forçat res, ho hem viscut tot des de la naturalitat. De fet, teníem previst passar junts el cap de setmana sencer, malgrat que si quèiem a semifinals, diumenge ja no competíem. Una de les claus d'aquest vestidor és la seva unió i part del títol s'explica aquí», desenvolupa el tècnic, que continua: «Sovint, en els equips, hi ha enveges per molts motius. I sempre hi ha coses. A tots llocs n'hi ha. Però al Girona tinc la sensació que el vincle que existeix entre tots és brutal. Això em fa sentir molt orgullós». Païda la primera gesta, vint-i-quatre hores més tard arribava la segona. «Els vaig intentar treure qualsevol excés de responsabilitat. Sincerament, havien de saber que podíem perdre, perquè era probable que passés. Nosaltres hem sigut l'equip tapat. Però també teníem clar que si espremiem les nostres virtuts i executàvem el pla a la perfecció, tindríem opcions. I si ens avançàvem, encara més. Perquè quan algú que és millor que tu, com era el cas, comença palmant, entra en una situació nova. Se sent incòmode, dubta, es posa nerviós i li entra una mena d'angoixa. Ho vam saber aprofitar. Patint, això sí», explica. El Girona es va avançar en la finalíssima contra el Bigues i Riells amb un gol d'Ivet Jiménez. Tan sols era el minut vuit de la primera part. «Vam resistir tot el que quedava. Fins i tot atacs de cinc contra quatre, perquè elles van treure la portera», recorda Bou, que desconeixia que les pulsacions podien anar tant al límit. La portera Èlia Bladé ja havia aturat un penal, però quan faltaven quatre segons, l'àrbitre en va assenyalar un altre en contra. «Ja ho teníem a tocar, però en l'últim xut, una jugadora nostra, per inèrcia, va posar l'estic més amunt del compte i tots vam dir 'hòstia puta'. Però l'Èlia el va tornar a desviar. Va ser espectacular, va ser l'MVP dels dos partits». Va ser la cirereta d'un conjunt «madur, que va ser capaç de plantar cara en una final intensa. I de protegir-se, d'això també en va saber». L'eufòria, esclar, es va desfermar. «Tothom va saltar la tanca per anar cap a la pista. Vam cridar i saltar d'alegria i després vam celebrar-ho amb les famílies. Va ser emotiu», afegeix. Amb aquest triomf, el Girona s'assegura disputar la Copa Princesa el cap de setmana del 2-3 de març a Mieres. En la semifinal, les gironines s'enfrontaran al Raxoi (Galícia). L'altra semifinal la disputaran el Pola de Lena (Astúries) i l'Alcalá (Madrid), on hi ha dues exjugadores del Girona, la Marina Monge i la Carlota Antunez. «Viatjarem amb tota l'ambició possible. I continuarem somiant, perquè si hem aixecat un títol, per quina raó no podem aixecar-ne dos?», es pregunta Bou, l'entrenador d'un club que haurà de fer un esforç econòmic per costejar un desplaçament amb el qual no comptava. «És part del nostre creixement. Cada títol engrandeix la nostra història».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2024/02/12/titol-mes-per-engrandir-bonica-98089802.html>